

ԲԱՆԱՍԵՂԾԱԿԱՆ

ԳԻՐՔԵՐՈՒՆ ԳԻՐՔԻՆ...

Տեղ չ'ունին հեղ համար գրասունիս դարաններն,
Մեծ ու փոքր՝ ամէնքն ալ գիրքերով ծանրաբեռն:
Երկու մեծ նակասներ, բանակներ զերդ կըրկին,
Եւաքեւ, ուրաչեայ, կեցուածքով ահագին.
Ուրիւ զոյգ մ'իւրեց մօտ, միւս մ'ալ դէմ յանդիման,
Անոնցմէ հայլ մը լոկ ետ՝ կանգուն կը մընան.
Երեքներ մինչ ուրիւ՝ բարձր ու նեղ՝ մարսկոցներ
Կը բըլին, զլուխներին խոխոս սընկած դէպի վեր:

Ոչ մէկ տեղ՝ հեղ համար, դիրքերուն մէջ այդ վէս,
Որոնցմով խուցս այս լուռ ուղմադատէ մ'է կարծես,
Ո՛վ գիրք սուրբ, հոգւո՛յս գանձն, Աստուծո՛յ դու մասնան,
Ուր սիրերն երկընթին խորհուրդներն կը կարդան:

Երբ դուրսի մայրիւն մաղուած Տիւր ոսկի
Լուսամուտ փնդկերէն հեղիկ ներս սողոսկի,
Կամ գիւհերը, երբ որ, փառփառ լոյսը նրագին
Լեցընէ՛ ողջ սենեակս իր վառփուլը ուժգին,
Ու յանկարծ քիկունքներն ոսկեկազմ գիրքերուն
Զերդ կիսուած ասպարի՝ նրբուլեն շողողուն,
Բըլեակնած աչիս ինչո՞ւ կը փնտէ՛ խսկոյն հեղ,
Է՞ր հեղի կը սենչամ անձկանքով ըզնակե՛ղ...

Ա՛խ, մնացի՛ր դուն ինձ մօտ, սեղանիս վրայ՝ անփակ,
Այդպէս լուռ տարածած էջըդ ջինջ՝ ձախիս տակ,
Ու, նամբովը սրբիս, փախանցէ՛ աչիս՝ ոյժ,
Խանդ ամբիժ հաւաստի, ներքընչման յոյզ անոյժ.
Որ գրիչս յոյլ, դուրդողուն, չը սանի ձեռքէս վար,
Ու խեղդուին խորհուրդներս գիւհերին մէջ խաւար:

Տեղ չունին, հեղ համար, գրասունիս դարաններն.
Մեծ ու փոքր, ամէնքն ալ, գիրքերով ծանրաբեռն:
Քու տեղն հո՛ս է միայն, Աստուծո՛յ ո՛վ շունչ դուն.
Սեղանի՛ս վրայ՝ Գիրք սուրբ, ո՛վ դուն լոյսը մարդուն:

27 Հոկտ. 1935

ԱՐՏՈՅՏ ԱՐԵՂԱՅ

ԹՈՐԴՈՄ ՊԱՏՐԻԱՐԺ ԳՈՒՇԱԿԵԱՆ